

ראשית, כנראה שאלו ששייחדו בכדי לזכות במשרה הרמה לא היו בדווקא מפחותי העם, הרי ר' יהושע בן גמלא היה מגדולי הדור, רק שהיה לו להניח התפקיד לגדולים ממנו (תוס') ואפשר שגם שאר "הזוכים במכרז" תוך כדי הטיית התוצאות על ידי תשלום למקורבים, היו רמי מעלה ו"דימו בנפשם להמלט" מתוך דמיון כי הם צדיקים, והרי ודאי שהם עשו תשובה בטרם יבואו אל קודש הקדשים.

אפשר שזהו טבע אנושי, סובר "רודף המשרה", לתומו, כי ינחל כבוד גדול, ואינו חש כי כבודו יהא לכלימה.

ידוע הסיפור, הגיע אדם לעיירה וחיפש את "ראש הקהל", פנה לראובן, שמא יודע הוא היכן ניתן לפגוש את האיש, וראובן מסכן מבין שינוי כינוי גנאי כלפי ה"ראש".

ניגש האורח לשמעון, שמא הוא יוכל לאתר בעבורו את הדמות הנכבדה.

גם הפעם הייתה התגובה דומה, צרור "ברכות".

וכן הגיבו גם לוי ויהודה.

לבסוף, משעלה ביד ההלך לאתר את "ראש הקהל", שאלו: "לשם מה לך תפקיד זה, הרי כולם מגדפים אותך?"

"וכי מעט כבוד אינו כלום?"! השיב הלה, על אתר.

נראה, כי זהו טבע מצוי, חיים בדמיון ורדיפת כבוד, בלא להבחין כי לעתים יש כאן דווקא "אות קלון".

יכול אדם לסבור כי כס ראשות הישיבה, למשל, היא חזות הכל, תמורת כך להמיר עולם עומד בעולם חולף, חיי עולם בחיי שעה, בכדי להמשיך לשאת את הכתר באופן זמני, עד להחלת הגזירה, אזי לא יהא ראש ישיבה, באשר תונף החרב לסגירת ישיבתו, הוא מבליג ונותן לגרוע מכל להתרחש נגד עיניו, ולא ישים על לב כי בסיוע שבשתיקה, למעשה הוא כורת את הענף עליו הוא יושב.

מי שמבין גמרא, ואף מלמדה בעיון לתלמידיו, אמור להבין תובנה פשוטה זו, הלא כן?!

האם הם איבדו את דעתם ואיבדו עצמם לדעת? מדוע הם עשו את זה, לשם מה הם השקיעו את מיטב הונם ואונם, רק בכדי לזכות בכבוד הזמני המפוקפק? אך בשביל להיות עוד אחד מהשלש מאות ויותר ההרוגים שבסטטיסטיקה?

אולי הם רק רצו לחזות במו עיניהם מה נעשה "בקודש פנימה", אך, האם ההשקעה כדאית בכדי התאבדות של ממש?

האם הכבוד המדומה שווה הכל?

ו"במחיר המוות" הלזה הם עוד השקיעו בבניית לשכה חדשה, לאחר שסתרו את זה שבנה קודמם בתפקיד (רש"י יומא ח:)

למה ניאותו הללו "לראות כבלע את הקודש" כשידעו את הסיומת: "ומתו"?

ההייתה בעיניהם תהילה רבה שגווייתם תמשך בחבל הזהב מבית קדשי הקדשים ("זוהר" אחרי מות).

הנקל היה בעיניהם "להבעית את ישראל" (יומא נ"ב:).

האם היו כה חסרי אחריות, והלא לכשימותו תעדר הכפרה מבני ישראל, שהרי עבודת היום כשרה בכהן גדול בלבד?

מדוע, אפוא, רכשו הכהנים בימי בית שני את המשרה הרמה בכסף מלא, אף שידעו את הסיכון שבדבר, להיות כפלהדרין, פקידי המלך המתחלפים מדי שנה בשנה, באשר כל אחד לא הוציא שנתו (יומא ט').

(אגב, זכר לדבר, החזקוני ויקרא ט"ז כ"א פירש: "איש עתי" נמצא במדרש, עתי, שהגיע זמנו למות תוך אותה שנה, שהרי הנושא את השעיר אינו עובר שנתו, לכך היו בוררין איש שהגיע זמנו למות תוך אותה שנה, וחכמת המזלות הייתה קלה בעיניהם)

הרי הם "כצנצנת מלאה חגבים, עלה הראשון ונפל, עלה השני ונפל, השלישי ונפל, שלישי לא למד מן השני והשני לא למד מן הראשון" (תנחומא, נח י"ח).

אפשר שמספר גורמים יסבירו את פשר התופעה.